

Världsrekord och guld för Maja Reichard

Maja Reichard är en i SHIF/SPK:s Gyllene generation och redan inför sitt första Paralympics var hon en tung favorit i egenskap av världsrekordhållare och regerande världsmästare på 100 meter bröstsim. Hon höll för pressen, tog hem guldets och satte världsrekord i både försök och final.

När Maja landade i Stockholm efter Paralympics fick hon tio timmar hemma innan det var dags att ge sig till SVT:s morgonsoffa och sedan har det rullat på.

– Jag är fortfarande speedad. Det har varit väldigt fullt upp och gått väldigt mycket i ett.

Hon har ännu inte landat i att det blev både guld och rekord i London. Det har Maja inte hunnit under de hektiska men roliga veckorna efter hemkomsten. Lite överraskad är hon fortfarande över uppståndelsen på hemmaplan för även om hon fick en del sms under tiden hade hon inte förstått hur stort det var och hur många som sett hennes lopp här hemma. På skolan, KTH i Stockholm, var det inte bara kurskamraterna som följt henne utan också lärare och många av studenterna.

– Jag satte på min privata mobil en gång om dagen och visst jag fick en hel del sms. Men det var när jag kom hem som jag insåg hur stort det varit här hemma. På skolan är det inte bara mina klasskompisar som vet vem jag är och folk har kommit fram på gatan.

Innan sitt 100-meterslopp i bröstsim hade Maja två starter i frisim – 100 och 50 meter. Det kändes skönt att testa rutinerna och känna på arenan innan det stora loppet. Och hon var nervös när hon klev in i Aquatics Centre för de första loppet. Tyckte att tiden i callroom var jobbig och att det var nervöst att inte veta hur lång tid hon hade kvar innan det var dags att gå ut i hallen.

Trygg med rutinerna

Med två försök och två finalheat bakom sig kände hon sig trygg med rutinerna när det var dags för 100 meter bröstsim.

– Men jag var väldigt nervös innan. Dagen före mådde jag dåligt och trodde att jag höll på att bli sjuk. Det var antagligen nervositet. När det var dags kände jag ändå ett lugn när jag gick in i callroom och kände att själva simningen vet jag hur den går till.

Helt gick det inte att hålla nervositeten borta men när hon kom ut i simhallen släppte det mesta.

– En viss nervositet är ändå bra på tävling då presterar man bättre. Men jag kunde gå in i mig själv.

Maja hade en taktik för försöksheatet. Sett till de tider hon gjort och vad hennes konkurrenter presterat visste hon att hon antagligen inte behövde satsa för fullt för att ta sig till finalen. Hon hade ändå bestämt sig för att våga köra på men också glida på armtagen.

– Jag skulle köra kanske 105 procent istället för 110 procent.

Därför blev hon överraskad när hennes segertid i försöken var nytt världsrekord. Hon hade sänkt sitt gamla med drygt fyra tiondelar till 1:28.51.

– Det var ganska skönt. Jag visste att jag klarar av det och kände att jag har mer att ge i finalen.

Följd av musik

Timmarna mellan försök och final försökte Maja ta det lugnt. Tog massage och lyssnade på musik. Musik som hennes bror bidragit med. För det är hans Spotify-listor hon helst lyssnar till när hon ska ladda upp.

– Det är listor med väldigt blandad musik, ibland lite lugnare ibland lite power och energi. Jag kan också välja ut låtar men han är väldigt duktig att hitta musik och sätta ihop i en bra lista.

Musiken följde henne ända in till bassängkanten och det var en taggad världsmästare som dök i bassängen. Hon var i ledningen redan på de första 50 meterna. Men om det var adrenalinpåslaget som gjorde det eller inte så märket Maja aldrig dunken på huvudet som kommer strax innan vändningen. Hon kom alldeles för nära kaklet och fick en riktigt dålig vändning.

– Jag blev så arg i vändningen och tänkte att nu har de andra kommit ikapp mig. Nu är det bara att köra.

Under drömgränsen

Och det gjorde hon så snabbt att sluttiden landade under drömgränsen 1:28 och det var världsrekord för andra gången samma dag. Nu på 1:27.98. Det tog en stund efter målgången innan Maja faktiskt förstod att guldet var hennes. Det var när hennes ledsagare Annika Olsson talade om tiden som hon räknade ut att det gått bra.

– Då förstod jag att ingen annan nog simmat så fort. 1:28 har varit en drömgräns och även om tränarna sagt att jag har kapacitet att gå under så hade jag inte förväntat mig att göra det här. Jag hade inte vågat tänka på att gå under den tiden. Det är så många som inte lyckas å Paralympics. Men det var riktigt skönt.

Maja Reichard knöt ihop tävlandet i London med att sänka sitt personliga rekord på 200 meter medley med 15 sekunder och gå in på en fjärde plats inte långt från bronset. Det i en gren som hon började testa för skojs skull för inte allt för länge sedan.

– I medley var målet att försöka gå till final. Den kvattid jag hade till Paralympics skulle inte räcka, det visste jag. Jag gjorde ett grymt bra lopp i försöken och ännu bättre i finalen. Men jag trodde inte att jag skulle placera mig så bra och att det skulle gå så snabbt.

Som alla debutanter funderade Maja Reichard kring hur Paralympics skulle vara och hon frågade sina lagkompisar. Nu efteråt är det ändå svårt att smälta intrycken.

– Ärligt vet jag inte vad jag föreställde mig. Men Paralympics är stort, så stort att det inte riktigt går att förklara. Byn är som ett eget samhälle och tävlingarna är så hårt strukturerade jämfört med andra tävlingar. Alla små detaljer blir så viktiga. Men det är grymt maffigt.

Häftigt höra jublet

Stämningen och ljudet i simarenan upplevde hon bara som positivt.

– När man kommer in för att tävla är man inne i sig själv och reflekterar inte så mycket men när man gått i mål och hör jublet, då är det häftigt. Man blir så glad. Jag hade några dagar när jag bara njöt av stämningen i hallen.

– Efter det här har jag intalat mig själv att ställa sig upp och prata inför några hundra personer kan inte vara så svårt när man stått inför 17 000 där i arenan. Det är i alla fall vad jag säger till mig själv.

Guldmedaljen har hon redan men på väggen hemma i Nacka ska också nya diplom över världsrekord och paralympiska rekord upp intill de som redan sitter där.

– Jag tror att jag får för båda världsrekorden och för de paralympiska rekorden. Men fortfarande har jag en bit kvar om jag ska slå Anders Olsson, skrattar Maja.

Foto: Karin Nauclér